

Úgy egyáltalán

*Ismerek olyan országhatárt,
célszerű romokat, üreg mélyén tudok
olyan mozgást, amitől csak az lesz
közelebb, csak az, ami zárt.
De el vagy, el vagyunk rejtve
örök tájak, dombok, begyek mögé.
Oda, ahol mit sem számít a lassú
áramlás, ahol a kezek: a kezed, a kezem
ugyan egymásnak érnek, de a száj mást
mond, nem érti, miért.*

* * *

*Ismerek olyan országhatárt,
ha nem is létezik, ha létezett
– ha egyáltalán az egész képzeletbeli –,
Olyat, ahol havonta vagy akár betente
romokat sodor a szél.
De ismerek olyan romokat, amiket kövenként
építettek, és az egészet
– ami ha egész is volt egyáltalán, valaha –
nem a pusztulás törte szét.
Olyat, ahova imádkozni járnak,
ahova csak szakaszonként jutnak el az igék.
És ismerem az üreg mélyén, tudom az örök mozgást,
amitől ha kezünk egymásnak ér, csak az lesz közelebb
csak az, ami zárt – vagy legalább közelebbi vagy egyáltalán –,
és nem érti a szád, nem érti a remegést,
a fogak sűrű idegei közt, a szájüreg mélyén,
a lassú mozgásban a nyelv töréseit,
nem érti a mandulák hiányát,
nem érti begyógyult helyét,
nem érti batárait,
nem érti célszerű szövetét.*

* * *

*El vagyunk rejtve örök tájak
mögé,
ahol szél sodor, ahol kövenként
építenek célszerű romokat,
ahol ha vannak is, ha vannak imák*

– ha valaha voltak is egyáltalán –,
nem értik egymást, az első a figyelem,
a második az én.
De ismerem a pusztulást, és tudom,
te lennél, aki
mint mandulád hiányát a prés,
mint célszerű romokat a fény,
mint szakaszonként igék egy légszó légtérét
– úgy egyáltalán – betöltenéd.

Az a késő délután

*Abban a pontos képen volt
benne minden. Abban a felsővárosi
pontos késő délutánban. Szél volt,
narancssárga ég. Nem szóltam,
nem akartam. Mindent elronthatok.
Abban a pontos képen, tudtam, minden
benne volt.*

*Minden, ami én, ami te,
ami télből tavasz, ami a létből
egy percre igazán megmarad.
Egy kéz, ahogy kézhez ér, ahogy
egyszerre liktet, dobban tenyerünkben
a vér, ahogy nem marad belőlünk más,
csak egy ágytű, csak egy késő délután.*

*Abban a pontos képen volt benne
minden igazán. Abban a késő délutánban, abban
a szélben, abban a harangzúgásban, abban
a közös messiásban. Abban a pontos képen volt
benne minden. Várni, pihenni, állni, ölelni, csókolni,
kulcsra zárni. Minden, ami én, ami te, ami bármi.*

*Most már jöhet akármi. Közös messiásunk,
közös tavasz, harangzúgásban, szélben,
narancssárga ég alatt,*

*narancssárga ég alatt,
abban a pontos képen,
ami a létből egy percre
igazán megmarad.*